

Láska, to je něco co potkalo i našeho hrdinu. Jednoho krásného dne, v Zaječicích u místního rybníku, potkal svou budoucí ženu. Jenže tohle mělo brzy skončit, protože pan Vojta musel na vojnu a paní Jiřinka tam byla na brigádu u babičky. Našeho hrdinu nenapadlo si vzít adresu, a tak odjel na vojnu. Díky bohu, že paní Jiřinka byla chytřejší a s pomocí její kamarádky, která chodila do třídy s Vojtovou sestrou, získala jeho adresu na vojnu a tak si ty dva začali dopisovat.

Jak šel čas, Vojta přišel z vojny. Ale protože si psali dopisy tak, aby to její rodiče nevěděli, řekla mu pouze, že bydlí nad hudebninami. Jenže to by nebyl zákon schválnosti, kdyby se ty hudebniny mezitím nepřemístily na jiné místo a náš hrdina tak nečekal na špatném místě. A tak se na scéně znovu objevila ona kamarádka, která nasměrovala našeho hrdinu na správnou cestu a on se tak mohl setkat se svou láskou.

Zazvonil a on se tak seznámil s její rodinou. Jak šel čas, pan Vojta musel znovu na cvičení na Klínovec, jenže cestou zpátky to s kluky vzal přes Most a on tak dostal šanci se s ní znovu vidět. Jenže zrovna v ten den byla paní Jiřka v práci na denní směně. Jenže to by nebyl náš hrdina, kdyby se nepostavil nepřízní osudu a nečekal celou dobu venku na lavičce na svou dívku. A tak tu noc vůbec nešli spát, seděli venku na lavičce a povídali si až do rána.

A jak šel čas, nastala svatba a po době plné nedočkavosti se náš hrdina konečně dočkal jeho prvního syna.